

עת"א 46818/01/14 - היועץ המשפטי לממשלה נגד ס. ב., ועדת השחרורים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
עת"א 46818-01-14 היועץ המשפטי
לממשלה נ' ב. ואח'
26 ינואר 2014

לפני:
כב' השופט אברהם טל, אב"ד - סג"נ כב' השופט אהרון מקובר
כב' השופטת זהבה בוסתן

העותר
נגד
המשיבים

היועץ המשפטי לממשלה
1. ס. ב.
2. ועדת השחרורים (שמושבה בכלא השרון)

נוכחים:

ב"כ העותר עו"ד יעלה הראל ב"כ המשיב 1 עו"ד משה קשלס

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המשיב מרצה עונש מאסר ראשון למשך 6 שנים בגין עבירות מין, לרבות אינוס, שביצע כלפי אחייניתו, נושא תפ"ח 1003/06 (בימ"ש מחוזי ת"א) וביום 20.1.14 החליטה המשיבה 2 (להלן: "הוועדה") לשחרר אותו על תנאי בתנאים המפורטים בסיפא החלטתה, לרבות מעצר בית לילי, איסור כניסה ל...ועבודה באופן קבוע ורציף.

העתירה מכוונת כלפי ההחלטה הנ"ל והעותר טוען בכתב העתירה כי טעתה הוועדה כאשר שחררה את המשיב למרות המסוכנות שעולה מהעבירות נושא מאסרו, למרות התנגדות וג"ע לשחרורו המוקדם מאחר ולא קיבל טיפול בבעיה המינית ממנה הוא סובל ואשר באה לביטוי בעבירות נושא מאסרו, ולמרות שלא שילם את מרבית הפיצוי שחויב לשלם למתלוננת בגזר-הדין נושא מאסרו.

ב"כ המשיב תומך בהחלטת הוועדה ומצביע על הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות נושא מאסרו של המשיב, על

עמוד 1

העובדה שמאז ביצוע העבירות ועד תחילת מאסרו, לא עבר המשיב עבירות מין ועל העובדה שהערכת מסוכנותו המינית של המשיב על ידי מב"ן היא נמוכה.

בנסיבות אלה, טוען ב"כ המשיב כי צדקה הוועדה כאשר שחררה את המשיב על תנאי בתנאים מגבילים בהסתמך על חוות דעת מב"ן ולאור תקופת המאסר הקצרה יחסית שנותרה עד שחרורו המלא של המשיב ממאסרו.

עיון בהחלטת הוועדה נושא העתירה מעלה כי לא התעלמה מעברו הפלילי של המשיב, ממנו גם אנו איננו מתעלמים, ומכך שהרשעתו האחרונה היתה לפני כ- 16 שנים.

כך גם לא התעלמה הוועדה מהזמן שחלף מאז ביצע המשיב את העבירות נושא מאסרו ומחוות דעת מב"ן, אשר צורפה לעתירה לפיה המאסר מהווה גורם הרתעתי עבור המשיב, ששינה את אותותיו במהלך המאסר והחל להודות באופן חלקי בעבירות בהן הורשע.

אף אנו, כמו הוועדה, איננו מתעלמים מהתנהגותו החיובית של המשיב במהלך מאסרו ומהעובדה שנותרה לו תקופה קצרה עד לסיום מאסרו המלא אך אין בכל אלה, כאשר מעמידים אותם כמו חוות דעת וג"ע והעדר הטיפול במשיב במהלך מאסרו, כדי להצדיק את שחרורו המוקדם.

מחוות דעת וג"ע שהייתה בפני הוועדה, ואשר צורפה לעתירה עולה כי לא התעלמה מחוות דעת מב"ן שהמליצה על מתן חופשות קצרות אך התרשמה שהמשיב הוא בעל מסוכנות מינית וללא טיפול קיים סיכון להישנות העבירות נושא מאסרו, גם אם חלף זמן מאז ביצוען.

מחוות דעת וג"ע עולה כי המשיב אמנם מודה פורמאלית במעשיו ומביע חרטה, אך הוא רואה אותם כמעידה חד פעמית, חסר תובנה להם וחסר אמפטיה לאחייניתו ... בזמן ביצוע העבירות.

המשיב לא רואה צורך לקבל טיפול בתחום עבריינות המין ולמרות שהתקבל לטיפול במחלקה ייעודית לעברייני מין במב"ן, הוא התחרט מאחר שהעדיף להישאר באגף לעברייני מין, תוך רצון לזכות בשחרור מוקדם.

לא למותר לציין, כי רש"א לא הכינה תכנית שיקומית עבור המשיב לאחר שחרורו המוקדם מאחר ולא עבר הליכי טיפול במהלך מאסרו והמשיב לא הציג בפני הוועדה ובפנינו תכנית טיפולית ייעודית לעברייני מין לאחר שחרורו המוקדם.

לאור כל האמור לעיל, החלטת הוועדה, אשר העדיפה את חוות דעת מב"ן על פני חוות דעת וג"ע, ולא נתנה משקל ראוי להיעדר טיפול בעברייני מין במשיב במהלך מאסרו, סוטה ממתחם הסבירות ומצדיקה התערבות ערכאה שיפוטית, וזאת מבלי להתייחס לעובדה שהמשיב לא שילם את מרבית הפיצוי אותו חויב לשלם למתלוננת בגזר הדין נושא מאסרו.

אנו מקבלים את העתירה ומבטלים את החלטת הוועדה מיום 20.1.14 שהחליטה לשחרר את המשיב על תנאי.

**ניתן והודע היום כ"ה שבט
תשע"ד, 26/01/2014
במעמד ב"כ הצדדים
והמשיב 1.**

זהבה בוסתן, שופטת

אהרון מקובר, שופט

אברהם טל, סג"נ
אב"ד